

Niyet Hayır Akibet Hayır

– KARAM-41 · 09 Haziran 2017

"Ruhunda ışık varsa, insanda güzellik olur. İnsanda güzellik varsa, evinde ahenk olur. Evde ahenk varsa, ülkede düzen olur. Ülkede düzen varsa, dünyada barış olur." Eski Çin Atasözü

Osman, Öğretmen Okulu'nda yatılı okurken, altı yıl orucunu hiç aksatmadan tutmuştu. Fakat nedense namaz kılmak zor gelmişti o yıllarda. Belki de sureleri bilmediğindendi.

Birçok kez annesi, kılması için telkinde bulunmuştu. Osman'da öğretmen olduğunda başlayacağına dair söz vermişti.

İşte, şimdi genç bir öğretmen olarak Afyon ilinin bir köyüne atanmıştı. Okuldan arta kalan vakitlerinde evde namaz surelerini öğrenmeye çalışıyordu. Bir süre sonra; "artık zamanı geldi" diyerek, -bazen hata yapsa da- namaza başladı. İçi huzurla dolmuştu. Yıllarca yapamadığı bir ibadeti yerine getirmenin mutluluğu içindeydi.

O ara memlekette aldığı bir mektupta, Afyon'un Sandıklı ilçesinin bir köyüne, akrabalarından Semih'in, öğretmen olarak atandığını öğrendi. Kendisiyle telefonla irtibat kurdu, memlekette, tanıdıklardan konuştular dertleştiler.

Semih, gurbete yeni çıktığından, ailesinden ayrı kalmaya alışamamıştı herhalde. Memleketi çok özlediğini, ayrılığa dayanamadığını, canının çok sıkıldığını belirterek, bir an evvel görüşmek arzusunda olduğunu ısrarla istemişti. Osman da yakında ziyaretine geleceğine dair söz verdi.

Bir Cumartesi günü bu niyetle görev yaptığı köyden Afyon'a gitti. Sandıklı minibüslerine binmesi gerekiyordu. İlçe garajına vardığında, son minibüsün kalkmak üzere olduğunu öğrendi. İkinci namazını kılmamıştı. Yola çıkarsa, vakti kaçıracağı belliydi.

Şoföre, " biraz bekleyebilir misiniz?" Diye ricada bulundu.

Şoför; "Vakit geç, bekleyemeyiz, bir iki yolcu daha gelirse hareket etmek zorundayım" dedi.

Osman'ın canı sıkılmıştı. Bir yandan namazını kaçırmak istemiyor, diğer yandan da son araç giderse, o gün Sandıklı'ya gidememe ihtimalinin olduğunu biliyordu.

Gönlü namazdan vaz geçmesine razı olmadı. "Gidip yakın bir camide namazımı kılayım, belki minibüs kalkmadan yetişirim" diye kararını verdi.

Bu niyetle garajdan ayrıldı. En yakın camiye doğru hızlandı. Namazını kıldıktan sonra, aceleyle geri döndü. Fakat minibüs gitmişti.

"Kaçırdık" diyerek hayıflanmaya başladı. Yapılacak bir şey yoktu. "Otele mi gideyim, köyüme mi geri döneyim" diye karar vermeye çalışırken, o ara garaja iki kişinin geldiğini gördü.

"Her halde bunlar da Sandıklı'ya gidecekler, fakat belli ki benim gibi geç kalmışlar." şeklinde düşünürken, gelenler kendisine selam verdiler.

Osman selamlarını alırken; "Sandıklı'ya mı gidecektiniz?" Diye sordu. "Evet, fherhalde geç kaldık, ortada araç yok gibi" dediler.

Osman üzgün bir tavırla, "az önce gitmiş, ben de yetişemedim" dedi. Fakat yeni yolcuların gelmesinden ümitlenmişti. Birbirleriyle, "ne yapabiliriz" i konuşmaya başladılar.

Gelenlerden biri; "birkaç kişi daha çıkarsa minibüs kiralayabiliriz, daha önce de böyle bir yol izlemiştik" dedi.

Osman; "güzel fikir gerçekten, fakat başka gelen olur mu?" Diye ümitle sordu.

Fikri ortaya atan yolcu; "çık ar çıkar, Sandıklı büyük ilçe, mutlaka son ana kadar giden olur, az bekleyelim" dedi.

Hep birlikte garaj kahvesine yöneldiler. Çay söyledikten sonra oturup sohbet etmeye başladılar. Tahminen on beş dakika sonra dokuz kişi kadar olmuşlardı.

Garajda park etmiş minibüslerden birinin şoförünü bularak durumu anlattılar. On beş yolculuk ücret istedi. Beklemektense, istenen ücreti aralarında paylaşarak rayiç fiyattan biraz fazlasını ödeyip hemen yola çıktılar.

Osman sevinmişti. Nerdeyse otele gidecekti. Fakat yine de geç kalmıştı. Sandıklı'dan gideceği köye araç bulamayacağını tahmin ediyordu.

"En iyisi Sandıklı'da otelde kalayım, yarın sabah erkenden ilgili köye giderim" diye düşündü.

Akşam ezanı okunurken Sandıklı'ya vardılar. Şoför garajda herkesi indirdi. İyi akşamlar dileyerek uzaklaştı.

Yolcular dağılırken Osman'da, "bari akşam namazını yakın bir camide kılayım sonra da bir otele giderim" düşüncesiyle, yanından geçen birisine en yakın caminin yerini sordu. Sonra da teşekkür ederek tarif edilen istikamete yöneldi.

Camiye girdiğinde, cemaat dağılmak üzereydi. Avlu kısmında namazını kılmaya başladı. Bitirdiğinde, cemaat da dağılmıştı. Ayakkabılarını giyerek dışarı çıktı.

Kapıda birisi; "Allah kabul etsin, ben caminin imamıyım" diye kendisini tanıttı. Osman'da kendisini tanıtarak maksadını anlattı. Yakın bir otele gitmek için yardım istedi.

Caminin imamı; " hayhay seve seve yardım ederim, ancak otele gitmeden önce ne yapabiliriz sizin için" diye fikir yürüttü.

Hoca efendi cana yakın ve içtendi, Osman'a güven vermişti tavırları. Konuşmasına devam ederek; "Gideceğiniz köy ilçeye çok yakın, muhtarını da tanırım. Bildik minibüsler var. İsterseniz birisiyle konuşalım, uygun bir ücretle sizi köye gönderebiliriz belki" dedi.

Osman bu teklife memnun olmuştu. "Çok iyi olur hocam" diye tasdik etti. Az sonra, hocaya teşekkür ederek, anlaştıkları minibüsle ilçeden ayrıldı.

On dakika sonra Semih'in köyüne vardılar. Minibüsün şoförü Osman'ı muhtarlık binasına götürdü. Muhtarı bularak Osman'ı tanıttı.

Köy muhtarı Osman'la yakından ilgilendi. Sonra da birlikte Semih'in evine gittiler. Semih merakla kapıyı açtığı anda, hayret ve sevinçten ne yapacağını şaşırıldı. Birbirlerine hasretle sarıldılar.

Muhtara teşekkür ederek "içeriye buyur" dediler. Muhtar, "geç oldu, sizin birbirinize anlatacaklarınız vardır, yarın görüşürüz öğretmenlerim, iyi akşamlar" diyerek ayrıldı.

Gerçekten de öyleydi. Çünkü Osman bu gün yaşadıklarına inanamıyordu. "Niyet hayır oldu mu, akıbette hayır oluyormuş" diyerek tebessümle başını salladı.

Semih'in gülerek "ne oldu Osman, niçin başını salladın" sorusuna, "anlatacağım kardeşim" diyerek karşılık verdi. İkisinin de sevinçten gözlerinin içi gülüyordu, kapıyı kapayarak içeri girdiler.